

HAGIOTERAPEVTSKI PRISTOP PRI DELU Z UČENCI - CELOVITOST UČITELJEVE VZGOJNO-IZOBRAŽEVALNE METODE

/ Ana Perišić, učiteljica in hagioasistentka / Center za hagioterapijo – Split; Jelena Čorić, pedagoginja in hagioasistentka / Osnovna šola Cim Mostar

Prevedla: Natalija Bizjak

UVOD

V današnjem času velikega znanstvenega napredka vidimo, da je šolski sistem tehnično napredoval, a tudi, da so učitelji zelo obremenjeni in nezadovoljni s svojim statusom.

Sprašujemo se, kako je to mogoče in kaj pravzaprav zares potrebuje učitelj, da se uresničijo njegove kompetence, in še več, da bi bil srečen v svojem poklicu.

Biti učitelj je mnogo več od poklica; gre za življenjsko poslanstvo. Učitelj je originalna/izvirna oseba s specifičnimi sposobnostmi, a če sam sebe ne sprejme in ne ovrednoti v tej vlogi originalnosti, ga tudi drugi ne upoštevajo. Vsak človek namreč dobi svoje življenje kot »dar« in konkretno »priložnost«, s katero se lahko uresničuje. Izhodišče za uresničitev je sprejemanje življenja, s tem pa tudi sprejemanje sposobnosti. Tako je tudi z učiteljem; najprej je oseba, ki sluti svoje poslanstvo, šele potem se odzove učiteljskemu klicu, v katerem se uresničuje iz dneva v dan.

Ni dovolj vedeti, da učitelje potrebujemo za razvoj naših otrok. Treba jih je vrednotiti kot dragocene osebe. Zato v razvoju učiteljevega poklica sodelujejo tudi tisti, ki učitelje potrebujejo; to so učenci in posredno tudi njihovi starši ter drugi člani družbe. Glede na to, da je šola najprej tisto mesto, kjer se osebe srečujejo, in šele nato mesto prenašanja in sprejemanja znanja, je pomembno, da se osebe učijo medsebojno vrednotiti.

S trpljenjem, ki nastane zaradi porušeni medsebojnih odnosov, se ukvarja hagioterapija. Skozi terapevtski, preventivni in razvojni aspekt antropološkega delovanja pomaga

tako učiteljem kot tudi učencem in njihovim staršem, da opazijo ter se na novo opredelijo za svojo osebnost in za osebnost tistega, s katerim so v medsebojnem odnosu.

CELOVITA VLOGA UČITELJA

Vloga učitelja združuje v sebi dostojanstvo in čast. Dostojanstvo zato, ker je usmerjeno v odkrivanje učiteljeve lastne dragocenosti, ki jo daruje svojim učencem, čast pa zaradi možnosti bogatenja samega sebe v srečevanju z individualno, enkratno osebnostjo učenca.

V knjigi *Opća pedagogija* Stjepan Patakalija (1951, 342) poudarja, da učitelj opravlja v družbi »zelo pomembno in odgovorno nalogo. Vzgaja in poučuje mlado generacijo ter jo pripravlja na človeka vredno in koristno življenje.«

V določenem življenjskem obdobju je učitelj sopotnik svojega učenca; skupaj gresta po poti usvajanja novih življenjskih spoznanj in veščin. Biti učitelj je seveda zahtevna naloga in izziv. Učitelj je tisti, ki mora rasti, postajati nov, delati nove korake, se razvijati v zavedanju lastne vrednosti, a tudi zdravih medosebnih odnosov.

Maja Ljubetić in Vesna Kotovič Vranješ (2008, 209) menita, da »pedagoško kompetenten učitelj(-ica) mora imeti posebna pedagoška znanja in veščine, pa tudi osebnostne lastnosti, ki so potrebne za vzpostavljanje, graditev in napredovanje odnosa tako z učencem kot tudi z njegovimi starši; prav tako s kolegi in z drugimi pomembnimi dejavniki vzgojno-izobraževalnega procesa«. Učitelj mora imeti pred seboj ideal, v skladu s katerim se mora razvijati. Gre za proces, ki ga tako učenec kot tudi učitelj usvajata skozi vsakodnevni

razvoj in z implementacijo vsega v svoje življenje ter delo.

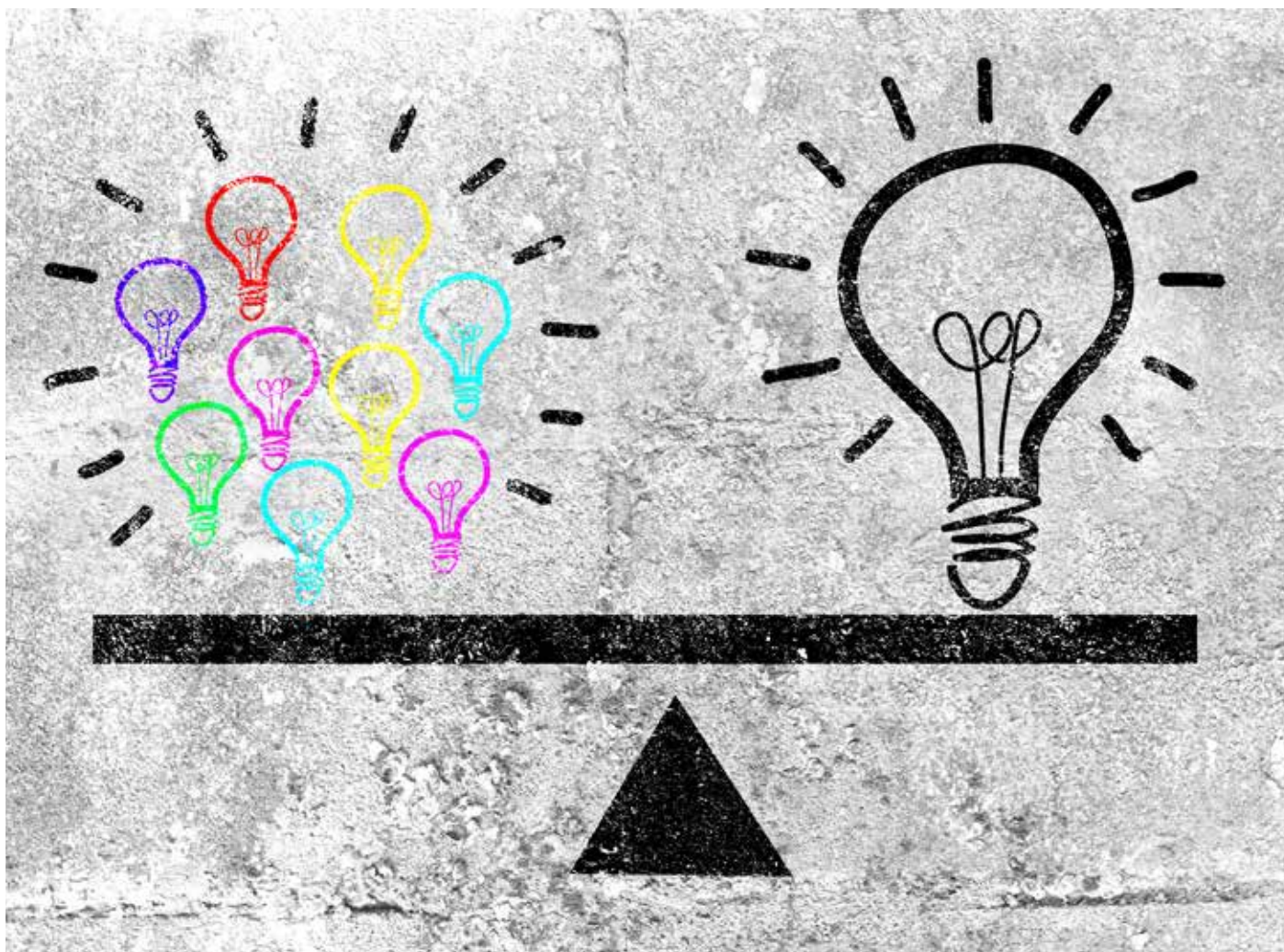
Učiteljeva naloga je odgovorna in ob tem je razumljivo, kako velik vpliv ima učitelj na vzgojo in izobraževanje učencev. Še zdaleč ni vseeno, kakšen je učitelj, katere vrline ima, ali se zaveda neizmerne pomembnosti svojega znanja, ali se pri svojih korakih odloča za dobro in za napredek. In – ali gre za osebo, ki ima ideale, zdrava in dobra pričakovanja ali ne.

Zakaj? Zato, ker bistvo učitelja kot osebnosti preprosto »seva« na njegove učence, saj se v vsaki interakciji (katere koli oblike) dogaja medsebojno srečanje oseb, kar ponuja možnost medsebojnega bogatenja, podarjanja, a istočasno tudi ogrožanja, če govorimo o negativni usmerjenosti ene osebe proti drugi, posredno ali neposredno.

OD UČITELJA K UČENCEM

Hagioterapija je primarno usmerjena k razvoju človeka kot specifičnega bitja. Ukvarja se s patološkimi stanji, ki se simptomatsko pogosto izkazujejo skozi določene psihosomatske bolezni (ko je vzrok konverzija duševne bolezni na psihofizično raven človeka) ali skozi zunanje pojave, kot so na primer užaljenost, ogorčenje, potrtnost, brezsmiselnost, odvisnost, strah, občutek krivde, agresivnost itd. Takšni in podobni simptomi trpljenja imajo svoje vzroke na antropološki ravni človeka, na področju njegove svobode, zavesti in samozavedanja, odgovornosti, kreativnosti, spoznanja in moralne transcendence. Z eno besedo – gre za človekov duh, ki na osnovi zakonitosti spoznava, odloča, dela in uresničuje.

Človekovo bistvo je neprestani razvoj, zato ga vsakršno »ustavljanje«, v katerem se znajde, obremenjuje, ga dela

ranljivega, bolnega in nemočnega. Njegovo zdravje je tako v neprestanem razvoju in rasti, kar je proces, v katerem se uresničuje kot oseba s svojimi talenti, sposobnostmi in možnostmi. Poznavanje antropološke medicine in njene metode hagioterapije je nujno potrebno, da bi učitelji lahko »vskočili« v lasten razvoj, prepoznali svojo vrednost, nadvladali žalitve, strahove in vso nemoč; torej vse, kar jih zaustavlja na poti modrosti, na katero morajo kot učitelji vsakodnevno uvajati svoje učence.

Učenci lahko napredujejo le toliko, kolikor napreduje njihov učitelj. Iz učiteljevih moči, zaupanja in življenjskosti se napajajo in živijo njegovi učenci. Ob njegovem stremljenju k najboljšemu se v vsakem od njih rojeva zaupanje oziroma upanje v možnosti uresničitve učiteljeve vizije; omogoča motiviranost za tisto, kar bo specifične talente posameznikov naredilo vrhunske.

Cilj tega besedila je opozoriti oziroma pokazati na velikansko moč in sposobnosti človekovega duha, ki jih odstira hagioterapija; gre za vseobsegajoč prikaz človeka kot specifičnega bitja, njegove patologije, načinov diagnosticiranja ter terapije oziroma vstopa v zdravje in razvoj. Prav tako je cilj poudariti izgrajevanje učiteljevega zavedanja zakonitosti duha, neslutenega vpliva na učence in na njihov razvoj v zdrave, sposobne, odločne mlade ljudi, usposobljene za zavestne svobodne odločitve za dobro.

HAGIOTERAPIJA

Hagioterapija je poimenovanje za metodo, ki se ukvarja z raziskovanjem zakonitosti človekove duhovne duše,¹ z njeno ranljivostjo in terapijo njenih bolečin ter trpljenja. Hagioterapija sodi na področje antropološke medicine. Razdelimo jo na znanstveno raziskovanje in terapevtsko prakso. Hagioterapija proučuje organizem duhovne

duše,² bolečino, vzrok in izvor trpljenja, načine diagnoze, pa tudi poti do duhovnega zdravja (Ivančič 2012).

Razlikujemo štiri ravni človekovega bitja: biološko, psihološko, antropološko in teološko. Antropološko življenje je osrednji del človekovega življenja, ker v središče postavlja osebo z vsemi njenimi sposobnostmi. Oseba ima svobodo, spoznava, zaveda se, je celovita, kreativna, moralna; to je oseba z intelektom, značajem, zaupanjem in ljubeznijo (Vrdoljak 2013, 20).

Hagioterapija proučuje antropološko raven človeka, ki zaobjema štiri področja delovanja: antropologijo, patologijo, diagnozo in terapijo (Ivančič 2012). Antropologija zajema pomen samega imena ter področje delovanja duhovne duše, njeno strukturo in organizem ter obstoj, kot temelj eksistence pa njegove zakonitosti: enost, dobrota, resnica in lepota.

Proučevanje patologije se dotika zla – kot vzroka bolečine duhovne nravi in tistega »dela«, kjer se bolečine pokažejo na eksistenčnem, bazičnem in organskem področju. Diagnoza vključuje »vprašalnik« z bazičnimi vprašanji, ki odkrivajo motiv in razloge za iskanje hagioterapevtske pomoči ter podpore. Terapija vodi k ugotovitvi, da je zdravje projekt. Hagioasistent usmerja hagiopacienta k odlikam bistva in ga dviguje na raven dobrote, ljubezni, resnice, enosti ter kaže na to, da so te zakonitosti absolutne in večne. Pacientu je treba pokazati, da je zdravje v konkretnem obračanju od zla k dobremu, ter ga motivirati, da želi delati dobro in urediti svojo originalnost.

Na koncu pacienta poučuje o pomembnosti odpuščanja in kesanja; tako bi na ta način postal osvobojen vseh žalitev, odprt za dobre in zdrave odnose tako do sebe kot tudi do drugih. Terapevtski postopki se odvijajo skozi preventivo, kurativo, razvojno, makroterapevtsko in mikroterapevtsko hagioterapijo. Tu so zaobjeti različni pristopi antropološke teorije, posebne naloge in možnosti, ki jih vsebuje vsaka od njih (Perišić 2013, 19).

Hagioterapija se opira na filozofska in teološka spoznanja, pa tudi na naravno-znanstvene raziskave, specifično skozi nevroznanost. Raziskovanje možganov, genske zavesti in bistva vsebin genov, človekovega spomina, pomnjenja; prav tako vsesplošno verovanje (placebo ali nocebo efekt) potrjuje potrebo po spoštovanju zakonitosti duha, da bi bil človek zdrav – tako na antropološkem kot tudi na psihosomatskem področju (Ivančić 2010; 2011; 2012).

Hagioterapijo je kot znanstveno metodo utemeljil zaslužni profesor dr.

Tomislav Ivančić, teolog in teološko-filozofski antropolog.

UČITELJ V KONTEKSTU HAGIOTERAPIJE

Razumevanje učiteljeve vloge s stališča hagioterapije je prvenstveno pojmovanje učitelja kot dostojanstvene osebe, posrednika znanja, večšin, vrednot, svobode, ljubezni in zaupanja. Zelo pomembno je, ali se učitelj zaveda svoje vrednosti in vrednosti drugih oseb, ali je pripravljen na nove korake (osebnostni rast), na vstop v resničnost spreminjanja, ki je nujna, da bi lahko izboljšal kakovost, smiselnost in samo bistvo svojega življenja ter dela. Le tista področja, na katerih je učitelj svoboden, spreten, sposoben in moder, so lahko temelj, na katerem lahko ob njem napredujejo in rastejo tudi učenci.

Učitelj ne more posredovati sposobnosti in navdušenja za nova spoznanja, svobodo, ki je usmerjena k dobremu, če to ni ukoreninjeno v njem samem, in sicer z vajo, odpovedovanjem ter z razvojem lastnega premišljevanja, zavedanja, odločanja in delovanja. To, kar v sebi ozdravi in izboljša, lahko posreduje svojemu učencu. To posredovanje se odvija v zakonitosti duha, ki je svoboda, zaradi tega bo le-to, kar učitelj nosi v sebi, presevalo na učenca.

Stališče, s katerim učitelj pristopa k učencu, se odraža pri ustvarjanju podobe, ki jo učenec ima in/ali ustvarja o sebi. Učenec mora v učiteljevem pogledu prepoznati odsev simpatije, čistega srca, pripravljenosti na pomoč in zavzetost za uresničitev povsem svojih specifičnih talentov. Učitelj, ki sprejema učenca takšnega, kakršen v resnici je, vendar z vizijo odkriti vse tisto, kar učenec lahko postane, ustvarja predpogoje za razvijanje učenčevega zaupanja.

K zavedanju o pomembnosti učitelja in načina njegovega sobivanja z učenci doprinašajo tudi biološke znanosti. Lete namreč jasno govorijo o epigenetiki – da je okolje tisto glavno, ki v nas »zariše«, kaj bomo postali. Vse od spočetja pa do konca življenja je pomembno, kakšni so starši in drugo okolje. V tem kontekstu je tudi pomembno razumeti, da učitelj predstavlja del otrokovega okolja. To, kar učenec »vpiše« vase, je veliko manj od tistega, kar učitelj vpiše vanj. Učitelj ozavešča učenca o njegovi vrednosti, posreduje mu zaupanje in pogum, ker verjame v njegove sposobnosti in možnosti njihove uresničitve.

RAZUMEVANJE PATOLOGIJE IN TERAPEVTSKI PRISTOP K UČENCU

Organi duhovne duše se delijo na vitalne, kognitivne in dejavne. Našteli bomo nekaj simptomov bolečine in trpljenja, ki jih najpogosteje opažamo pri mladi populaciji in ki kažejo na ranljivost določenega organa duhovne duše. Ob prikazu patologije bo naveden tudi specifični terapevtski pristop.

Ranjena oseba se izraža v nesprejemanju svojega življenja, v poteptanem dostojanstvu, ponižanju, brezpravnosti, razvrednotenosti, agresivnosti in depresivnosti. Treba ji je povrniti dostojanstvo tako, da ji namenimo lepe besede, pokažemo oziroma opozorimo na njeno dragocenost in sposobnosti, ki jih ima, in s pomočjo katerih se lahko razvija. Pomembno jo je povezovati z brezpogojno ljubeznijo Stvarnika / biti ob resnici, da doživetje ljubezni ni le izkušnja, marveč osnovna resničnost človekove eksistence, ki zahteva odločitev za sprejemanje te ljubezni. Učenca je treba pripeljati do odločitve in delovanja, k usmerjenemu utrjevanju vrlin, da zna oproščati in se kesati, pri čemer gre za osnovne predpostavke za svobodno življenje. Oproščanje prinaša svobodo, ker učenca osvobaja od navezanosti na negativnost druge osebe (povzročeno z njeno lastno slabostjo).

A če hočemo, da je učenec motiviran za oproščanje, mora imeti zgled

¹ Človek je duhovna duša (Ivančić 2011, 80) in kot takšen neločljiva celota. Je bitje, sestavljeno iz materije in duha, a kot tako nova stvarnost, to je poduhovljeno telo ali utelešena poduhovljenost. Psihosomatska raven človeka nikoli ne more biti takšna kot pri živali, ker je prežeta z duhom. To, kar oživlja vsako celico ljudskega bitja, je duh; in to, kar dela človeka psihično humanega, je poduhovljeno (Perišić 2013, 17–18).

² Fenomeni duhovne duše imajo svoj izvor nastanka. To so funkcije in moči človekove duhovne duše. Nevidni so, kakor da so skriti. Moči in funkcije so tista mesta oziroma tisti deli, kjer se odvijajo določena delovanja, specifična aktivnost. So kakor center, iz katerega izhajajo duhovna delovanja. Funkcijske moči človekove duhovne duše se imenujejo organi, vsi skupaj pa tvorijo organizem duhovne duše (Ivančić 2011, 89).

v učitelju, ki živi svobodno, je sposoben sprejemati in živeti v miru z vsemi ljudmi. Ogroženost življenja karakterizirajo simptomi strahu, tesnobe, nesmisla, suicidalnosti, pomanjkanja smisla življenja in še druge ogroženosti. Organu učenčevega življenja se zdravje posreduje z razlago neponovljivosti tega podarjenega bitja. Učenca je treba spodbuditi k razmišljanju o temeljnih eksistencialnih vprašanjih, kot so: »Kdo si? Kdo ti je podaril tebe? In od kod si prišel na svet? Kako se na tem svetu spleča živeti? Kaj je bistvenega pomena za uresničitev prav tvoje življenja?« Zelo pomembno mu je pomagati pri sprejemanju resnice o lastni vrednosti in krepiti zavest o temeljni varnosti, ki se rodi z vajami in ob opori na dobroto Stvarnika / biti ter v pričakovanju dobrega, ki obnavlja njegovo življenje. Poudarek mora biti na znanstveni resnici, da življenje

ozdravlja vsaka dobra misel, beseda in dejanje; zaradi tega »se spleča«; za zdravje celotnega organizma je treba biti moralen. Ranjena vest se izraža v krivdi (resnični ali zmotni), samoočitjanju (peče nas vest), neodpuščanju, nekesanju, nezaupljivosti do oproščanja slabosti in napak, v depresivnosti, agresivnosti in nemoralnosti.

Glede na to, da je dobrota temeljno zdravilo za vest, je učence treba motivirati za dobro. Za začetek z lepo besedo, dejanjem; in še posebej oproščati tistim, ki so jih prizadeli (pred tem pokazati na njihovo dragocenost in vrednost) in da so se sposobni pokesati za svoje postopke. Kesanje in odpuščanje jim je treba »naslikati v barvah« zaupanja, ljubezni in usmiljenja; to naj bi bila temeljna pot v svobodo – v premagovanje strahu, nezaupljivosti; pot v življenje varnosti, miru in zaupanja.

Hkrati je učencem treba pomagati pri viziji – kaj pridobijo, če se osvobodijo greha in zla.

Srce je organ prejetja in dajanja ljubezni, zato patologija nastaja tam, kjer je učenec mnenja, da ni ljubljen, da ni sprejet in ni cenjen. V prvi vrsti mu je treba pomagati pri sprejemanju ljubezni Stvarnika / biti, ki je brezpogojna in večna, ter pri vajah za opiranje na spoznanje, kako bi nove zdrave izkušnje prevladale nad vsemi negativnimi.

Ranjena spolnost se kaže v nespoštovanju intime, v neprimernem (grdem) govorjenju o spolnosti – v rušilnem stališču do tega življenjskega »organa«. Učencem je treba predstaviti dostojanstvo in čistost spolnosti, opozoriti na njeno življenjsko funkcijo, področje združevanja v ljubezni in sprejemanja; »zibke«, kjer nastaja novo življenje.

Bolečina in trpljenje – organa svobode se izkazujeta v odvisnosti od droge, alkohola in v kateri koli drugi odvisnosti, ki poraja nemoč pri sprejemanju svobodne odločitve. Učence je treba navdušiti za svobodo z motiviranjem za vrednote ter za prakso ozaveščanja in tako omogočiti, da se privlačnost vrednot vtisne v spomin in deluje na osvobajanje svobode. Glede na to, da sta med življenjskimi vrednotami tudi kesanje in odpuščanje, je za odločitve za osvobajanje učence treba motivirati in opogumiti tudi z lastnim zgledom oziroma biti vzor.

Patologija »organa« karakterja se izkazuje v podrejenosti užitek, lenosti, nepotrpežljivosti, malodušnosti, zaslužjenosti nagonom in nezanesljivosti. Učence je treba podučiti o karakterju, kot mestu moralnih vrednot (vrlin in kreposti). Vrine se pridobijo z vajami različnih duhovnih sposobnosti (potrpljenja, poguma, dobrote, marljivosti, zvestobe (vdanosti) in drugih, kreposti pa s sprejemanjem odpovedovanja, odpuščanja, ljubezni in vere. Ključno je spodbuditi učence k novim moralnim navadam, s pomočjo katerih bodo ljudje bolj značajni. Še kako pomembna je vloga učiteljeve moralnosti, ki naj bi učence prepričala o pravilnosti in potrebi enakega delovanja.

Intelekt – kot »organ« spoznanja resnice – lahko ranijo predsodki, intelektualna lenost ali oholost, nesistematičnost, nemoralnost, domišljavost, primitivnost, ideologija in odvisnost. V učencih je treba prebuditi zavest o resnici njihovega obstoja in jih usmeriti k prepoznavanju različnih spoznanj: čutnih, razumskih in intelektualnih, ki šele skupaj dajo popolno sliko resničnosti. Treba je poudariti superiornost duhovne inteligence (SQ) nasproti intelektualne (IQ) in emocionalne (EQ) (Perišić 2013, 42).

PRIPRAVA NA DELO Z UČENCI

Priprava na delo z učenci vsebuje nekaj korakov. Prvi obsega ozaveščanje svoje lastne vrednosti in neizmernih možnosti, ki se »aktivirajo« na ravni duha, zatem sledi razreševanje možnih konfliktov na področju medčloveških odnosov.

Najprej je nujno iti skozi tri temeljne korake: zmorem, hočem in verjamem.

Zmorem, ker sem vrhunsko in nepovnljivo bitje. Ko se odločam za svoje življenjsko poslanstvo (poklic) in vrednote, sem v svojem razvoju neizmeren – ozaveščam v sebi to dejstvo.

Hočem – pomeni mojo odločitev za razvoj. Glede na to, da sem svobodno bitje, se vedno odločam – zato je pomembno odločati se za dobro. Važno je v sebi prepoznati to odločitev – slišati sebe.

Verjamem – pomeni delovati na podlagi možnosti in odločitev. Glede na to, da je duh osvobojen od prostora in časa, se že zdaj lahko dogaja tisto, o čemer se odločam, prav zato je nujno kreniti v skladu s takšnim delovanjem. Bistveno je pričakovati samo dobro in delovati v skladu s tem.

Naslednji pomemben korak je proces odpuščanja. Z oproščanjem se vzdignemo nad učenčeve in svoje napake, spodrsaljaje, slabosti in nemoč. To vzdigovanje omogoča popolno sprejemanje učencev, kar je temelj za sočutno ljubezen do učenca. Zaželeno je stopati v duhu od učenca do učenca ter v zavesti in z odločitvijo napraviti naslednje korake.

Oproščam ti – brezpogojno (takšnemu, kot si). To pomeni stališče – ne sprejemam tuje žalitve, ker le-to, kar sprejemam, vpliva name. Jaz sem »soustvarjalec« boljšega sveta, če sem sposoben(-a) delati samo dobro. Odpuščanje hudobnosti, nemarnosti in grobosti druge osebe me dela svobodno bitje.

Oprosti tudi ti meni, ker nisem dovolj pripravljen(-a), da te ne razumem bolje, da se ne zavzemam zate bolj, kot bi se lahko in si dovolim, da me prizadeneš s svojo grobostjo. Rad(-a) bi, da mi oprostiš, ker še vedno mislim, da bi lahko postal(-a) boljši(-a), pa nočeš. Oprosti, ker ves čas mislim, da si za vse kriv(-a) le ti, da te stalno obsojam v srcu in z besedami.

Odločam se zate, želim te sprejeti takšnega(-o), kakršen(-a) si. Boril se

bom zate, ker vem, da si globoko v sebi dober(-a) ter da hrepeniš po ljubezni in sprejetju.

Hvaležen(-a) sem, ker imam to čast – biti del tvojega življenja. Verjamem vate in tvoj vrhunski razvoj ter pričakujem (ponovno) v tvojem razvoju in najinem odnosu samo dobro (Perišić 2013, 62–63).

KONTRAIKACIJE V KOMUNIKACIJI Z UČENCI

Zelo pomembno je poznati kontraindikacije v komunikaciji z učenci. Učitelj se mora zavedati, da učenci še kako potrebujejo znamenja (znake) ljubezni in varnosti. Zato je vedno potrebno biti prijazen in potrpežljiv. Ti koraki so bistvenega pomena, ne glede na to, kako se učenec vede. Če je otrok na primer verbalno grob, je pomembno, da se obnašamo do njega sočutno, da ga sprejmemo kot »ranjenega otroka«, ki potrebuje pomoč. To je notranje stališče, ne pa popuščanje. Popolno sprejemanje je predpogoj, da se pri učencu začne razvijati zaupanje, s tem pa tudi antropološko zdravje.

Pomembno je kar naprej preverjati samega sebe, svoja dejanja, še posebej takrat, ko učitelj postane nervozen ali nestrpen, ker je verjetno pri sebi odkril enako bolečino kot pri otroku, ali pa, ker je bil nepripravljen na delo, ker so ga obremenjevali lastni nerešeni problemi. Učitelj mora biti iskren do sebe, kajti le s pomočjo resnice se lahko odloči za nasprotno – za dobro. Treba je odstraniti prepreko, da bi vanj »vstopila« nova – zdrava vsebina. Učenci si zaslužijo vso pozornost, osredotočenost in blagost.

Praksa kaže na nujnost, da se učence uči, da o drugih govorijo le dobro. Negativno govorjenje o osebah, ki so jih prizadele, bodisi družinski člani, kolegi, profesorji, bodisi trenerji, le pogloblja trpljenje in negativnost (Perišić 2013, 61–62).

ZAKLJUČEK

Antropološko življenje človeka je njegovo osrednje življenje, ker je človek središče z vsemi svojimi sposobnostmi.

Znanstvena dejstva kažejo na to, da dobro človeka ozdravlja, zlo pa ruši in uničuje. Razumevanje teh ključnih stvarnosti dviguje celotni vzgojno-izobraževalni kontekst (proces) na novo raven. Vsako interakcijsko delovanje vključuje osebe kot ključne subjekte, zato se poraja vprašanje možne patologije človeka kot specifičnega bitja; terapije njegovih antropoloških bolečin in trpljenja. Hagioterapija kaže na vzroke bolečine in trpljenja ter na načine oziroma »zdravila«, ki človeku vračajo zdravje in celovitost. Osebo pa vrne na raven dostojanstva, ki ji primarno pripada in do katere ima absolutno pravico.

Učiteljeva vloga in njegovo delovanje v šoli, ki velja za eno najpomembnejših socializacijskih skupin, sta izjemnega pomena. In kot takšna neizbežno morata biti podrejena kritičnemu premisleku, nenehnemu preizpraševanju, spreminjanju in napredovanju. Oblikovanje oziroma ustvarjanje spodbudnega okolja in ozračja v razredu oziroma v šoli je precej odvisno od tega, kaj učitelj pravzaprav je, česa se

zaveda in kaj je tisto, na kar je pozoren – na vrline ali pomanjkljivosti –, ko gre za njegovo pripravljenost in/ali pogum narediti korake za spremembe ter rast na poti k vrhunskemu poklicu. Vsekakor je učitelj kot oseba neizbežno vsakodnevno v interakciji z vsemi drugimi subjekti vzgojno-izobraževalnega procesa – učenci, starši, prosvetnimi in strokovnimi delavci. Razumevanje smisla svojega življenja, originalnosti svoje osebnosti in življenjskih vrednot se zagotovo odraža v odnosih, ko vsakodnevno participira; prav tako v ustvarjanju zdravih, korektnih in na medsebojnem spoštovanju temelječih odnosih.

Življenje v okvirjih antropoloških zakonitosti je odlična podlaga za razvoj zdravih in sposobnih mladih ljudi, če se le vanje »vpišuje« zdravje oziroma varnost, za čimer stojijo trdni in usposobljeni odrasli.

Literatura

Ivančič Tomislav (2012) *Četvrti mednarodni studij: Antropološka medicina i hagioterapija*. Zagreb: Ple-Mir.

Ivančič Tomislav (2011) *Hagioterapija u susretu s čovjekom*. Zagreb: Teovizija.

Ivančič Tomislav (2011) *Treći međunarodni studij hagioterapije: Posredovanje terapije u hagioterapiji*. Zagreb: Ple-Mir.

Ivančič Tomislav (2010) *Drugi međunarodni studij hagioterapije: Znanje i iskustvo*. Zagreb: Ple-Mir.

Ljubetić Maja, Kotović Vranješ Vesna (2008) Pedagoška (ne)kompetencija učitelja/-ica za učiteljsku ulogu. *Odgojne znanosti*, let. 10 (št. 1): str. 209–230.

Pataki Stjepan (ur.) (1965) *Opća pedagogija*. Zagreb: Pedagoško-književni zbor.

Perišić Ana (2013) *Hagioterapijski pristup u radu i suživotu s djecom i mladima: Priručnik za roditelje i stručne djelatnike iz prosvjete, socijalne skrbi, zdravstva i sporta*. Zagreb: Hagiohr.

Vrdoljak Silva (2013) *Prevenција ovisnosti i hagioterapija u radu s djecom i mladima*. Zagreb: Centar za hagioterapiju Slavonki Brod.

Naučite se kako s
CILJI do osebnih in
poslovnih zmag

8. november 2014

Več informacij si preberite na
www.agencija-poti.si

agencija
POTI
Z znanjem do cilja!